

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa K. Ł.
przeciwko W. w C.
o wynagrodzenie za pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Częstochowie z dnia 3 marca 2025 r., sygn. akt IV Pa 259/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie, wyrokiem z dnia 3 marca 2025 r., oddalił apelację pozwanego W. w C. (dalej jako Szpital) od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 10 września 2024 r., którym zasądzono od pozwanego na rzecz powódki K. Ł. kwotę 25.194,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie a także orzekł o kosztach procesu.

W sprawie ustalono, że powódka w 2009 r. uzyskała tytuł zawodowy – licencjat pielęgniarstwa, od 2016 r. posiada też specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa zachowawczego, a w 2019 r. uzyskała tytuł magistra pielęgniarstwa.

Od dnia 13 grudnia 2010 r. powódce powierzono obowiązki pielęgniarki i przyznano wynagrodzenie zasadnicze według XIII kategorii zaszerzowania. Dyrektor Szpitala w dniu 20 lipca 2022 r. wydał zarządzenie nr 107.2022 w sprawie podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego pracowników zgodnie z ustawą z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1801 ze zm., dalej jako „ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r.” lub „ustawa o najniższym wynagrodzeniu”). Na podstawie tego zarządzenia pracodawca wypłacał powódce wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 5.776 zł według grupy 5, a nie według grupy 2. W dniu 29 listopada 2022 r. pozwany przygotował aneks do umowy o pracę, informując powódkę, że od dnia 1 lipca 2022 r. do łączącej strony umowy o pracę dodaje punkt wskazujący grupę zawodową, do której zaliczone jest zajmowane przez pracownika stanowisko pracy, tj. grupa zawodowa - lp. 5 załącznika do ustawy o najniższym wynagrodzeniu, którego podpisania powódka odmówiła. Od dnia 1 lipca 2023 r. na podstawie zarządzenia nr 71.2023 wynagrodzenie zasadnicze powódki ustalone zostało przez pozwanego na kwotę 6.474 zł dla grupy zawodowej - lp 5.

W ocenie Sądów, pozwany nie stosował wobec powódki przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1515, dalej jako rozporządzenie z dnia 10 lipca 2023 r.) ani obowiązującego poprzednio rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz.U. Nr 151, poz. 896, dalej jako rozporządzenie z dnia 20 lipca 2011 r.). Pozwany nie różnicował obowiązków pielęgniarek według ich wykształcenia, kwalifikacji, okresu zatrudnienia. Jeżeli do dnia 30 czerwca 2022 r. pozwany kwalifikował powódkę według grupy zawodowej pielęgniarek z wykształceniem magisterskim i specjalizacją, to zmiana wymagań pracodawcy w tym zakresie wymagała wypowiedzenia zmieniającego, bowiem pracodawca zdawał sobie sprawę, że zmiana grupy zawodowej jest istotną zmianą warunków

wynagradzania. A zatem od lipca 2022 r. pozwany nie zmienił skutecznie warunków wynagradzania powódki.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że pozwany ukształtował warunki pracy i płacy powódki w sposób korzystniejszy od regulacji ustawowych do czego z punktu widzenia przepisów k.p. miał prawo. Przypisanie do określonej grupy zawodowej określonej w załączniku do ustawy o najniższym wynagrodzeniu stanowi trwały element łączącego strony stosunku pracy, którego zmiana nie może być swobodna i zależeć wyłącznie od uznania pracodawcy. Znalazło to potwierdzenie w treści wprowadzonego od dnia 29 czerwca 2022 r. do ustawy o najniższym wynagrodzeniu art. 5a, zgodnie z którym od dnia 1 lipca 2022 r. w umowie o pracę pracowników wykonujących zawód medyczny lub pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownicy wykonujący zawód medyczny, wskazuje się, do której grupy zawodowej określonej w załączniku do ustawy jest zaliczone zajmowane przez pracownika stanowisko pracy. To, że przepis ten wszedł w życie z dniem 29 czerwca 2022 r. na podstawie ustawy z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz. 1352, dalej nowelizacja z 2022 r.) nie oznacza *a contrario*, iż wcześniej grupa zawodowa nie stanowiła istotnego elementu warunków zatrudnienia. Dlatego przypisanie powódki do 7 grupy zawodowej i ustalenie dla niej w ten sposób określonego współczynnika pracy stanowiło istotny element stosunku pracy łączącego ją z pozwanym, którego zmiana musiała zostać dokonana w trybie określonym przepisami prawa pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, z uwagi na zmianę uszeregowania grup zawodowych w znowelizowanym załączniku do ustawy nie można przyjąć, aby możliwe było proste przeniesienie pracowników do nowych grup zawodowych kierując się jedynie dotychczasowymi numerami grup, ponieważ należało się kierować określonymi w poszczególnych grupach „kwalifikacjami zawodowymi”. W tym nie ulegało wątpliwości, że w odniesieniu do pielęgniarek dotychczasowa 7 grupa zawodowa odpowiada obecnie 2 grupie zawodowej. Skoro powódka posiadała wyższe wykształcenie i specjalizację, to w świetle dotychczasowej praktyki pozwanego (uwzględnianie wykształcenie podczas kwalifikacji

do odpowiedniej grupy zaszeregowania), winna była zostać przeszeregowana do grupy zawodowej nr 2 ze współczynnikiem wynagrodzenie 1,29 przyporządkowanym dla wyższego wykształcenie magisterskiego i specjalizacji.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany Szpital, zaskarżając wyrok ten w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzające się do czterech pytań, a to: 1) czy zmiana ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r., dokonana nowelizacją z 2022 r., powiązała współczynniki pracy poszczególnych grup zawodowych z wymaganym wykształceniem? 2) czy przed powyższą zmianą ustawa ta uzależniała kwotę najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawód medyczny oraz pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownik wykonujący zawód medyczny, od kwalifikacji posiadanych na danym stanowisku pracy, a po dokonanej od 1 lipca 2022 r. zmianie od kwalifikacji wymaganych (a nie posiadanych) na danym stanowisku? 3) czy przy kwalifikowaniu pracowników do określonych grup zawodowych wskazanych w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. w związku z zatytułowaniem kolumny tego załącznika „*grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku*”, należało kierować się kwalifikacjami określonymi w rozporządzeniu z dnia 20 lipca 2011 r. oraz w rozporządzeniu z dnia 10 lipca 2023 r.? 4) czy kwalifikacje wymagane, o których mowa w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r., to kwalifikacje zgodne z rozporządzeniem z dnia 20 lipca 2011 r. oraz rozporządzeniem z dnia 10 lipca 2023 r. odniesione do stanowiska, na którym dany pracownik jest zatrudniony zgodnie z umową o pracę?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz od skarżącego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że przy powołaniu się na przesłankę przedsądu jaką jest istotne zagadnienie prawne w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz winny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie:

1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 czy z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd

Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 oraz z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2025 r., III USK 143/24, LEX nr 3900096 oraz z dnia 24 czerwca 2025 r., II USK 375/24, LEX nr 3899576). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania/pytań sformułowanych w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Z uwagi na to, że skarżący nie czyni w swoich (czterech) pytaniach sformułowanych do Sądu Najwyższego odwołania do konkretnych przepisów prawa, na których owe zagadnienie prawne powstaje, to dokonanie oceny, o której mowa powyżej nie pozostaje możliwe. Skarżący postuluje wprawdzie rozstrzygnięcie problemu dotyczącego zasad kształtowania wynagrodzeń zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych po dniu 1 lipca 2022 r., jednak ostatecznie chciałby uzyskać stanowisko Sądu Najwyższego co do tego, do jakiej grupy zawodowej w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało zakwalifikować powódkę, podkreślając, że Szpital dopuszczał zatrudnienie

pielęgniarek nie posiadających wyższego wykształcenia, czy specjalizacji na stanowisku pielęgniarki, a zatem wynagrodzenie powódki mogło być ukształtowane na poziomie 5 grupy z załącznika do ustawy bez naruszenia zasad wypłacania minimalnego wynagradzania wynikających z przepisów prawa pracy. Tylko pozornie problem ten ma charakter ogólny i abstrakcyjny, ponieważ w istocie odnosi się do konkretnego przypadku, co powoduje, że Sąd Najwyższy nie jest w stanie rozstrzygnąć go przez udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, a przecież tylko taka może zostać udzielona w następstwie rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia.

Podsumowując, wobec niewykazania istnienia powołanej przesłanki przedsądu Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

AGM

[a.ł.]